ATEŞ

ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

SAYI: 49
15 KURUŞ

Sarkomer/Çizgi Diyarı

ATEŞ

ÇOCUKLARA MAHSUS HAFTALIK MECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

YIL: I CİLT: 2 SAYI: 49

26 AĞUSTOS 1953

Çıkaranı:
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ

Sahibi:
HAMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Çağaloğlu Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28898

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ MATBAASI

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

B-I in Esrarı

B. I in esrası — 1

1943 senesi Sonbaharında, Amerikan Deniz ve Hava kuvvetleri Formoza ve Okinava adalarındaki Japon hava üstlerine taarruza başladılar. Bu taarruzlardan Japon tayyare meydanları çok hasar görmüş tü. Bu arada bir çok ticaret gemisi de batırılmıştı. Amerikan tayyare gemilerinden kalkan tayyareler büyük tehlike teşkil ediyordu.

Japon deniz kuvvetleri Saipan adasındaki denizaltı üstüne ait 3 denizaltıyı Leyta adası civarındaki Amerikan tayyare gemilerini batırmaları için göndermişlerdi. Japon denizaltı gemileri Amerikan tayyareleri tarafından görüldü. Bu ani hücum karşısında, 2 Japon denizaltısı batırılmış B—I. sulara dalarak gözden kaybolmuştu.

B—I. denizaltısı tek başına yoluna devam etti. Ekim ayının 20 sinde Amerikan tayyare gemilerini gö ren B—I in komutanı büyük bir memnuniyetle ellerini uğuşturdu. Artık intikam alma zamanı gelmişti.

— Herkes silâh başına. Torpilleri kovanlara yerleştirin, ikinci emrimi bekleyin.

Diyerek denizaltıyı daha derinlere indiriyordu.

İki küçük adanın teşkil ettiği dar boğazda demirlemiş olan Amerikan tayyare gemilerine B—I gittikçe yaklaşıyordu.

Hiç bir şeyden haberi olmayan Amerikan askerleri, akşamın alaca karanlığında, istirahat ediyorlar, şakalaşarak gülüşüyorlardı. Pilot lar, o gün yapmış oldukları hava taarruzunu; Japon tayyareleri ile nasıl savaştıklarını neş'eli neş'eli anlatıyorlardı.

Kimisi yorulmuş uyuyor, kimisi de sevdiklerine mektup yazıyordu.

Beş on dakika sonra gülen, konuşan dudaklar susacak, mektup yazan eller, duracaktı.

Japon denizaltısı iyice tayyare gemisine yaklaşmıştı. Bir anda suyun üzerine çıkacak ve bütün torpillerini atarak tayyare gemilerini havaya uçuracaktı.

Denizaltıda bir an geldiki, nefes bile alınmaz oldu. Sadece; komutanın ikinci emri bekleniyordu.

Tayyare gemilerindeki binlerce insan bir anda yok olacaktı.

—I de heyecan son haddini bul muştu. Komutanın emri bir an için sessizliği bozdu:

— Tulumbaları işletin ve suyun üstüne çıkar çıkmaz torpilleri atın.

Bütün tulumbalar derhal çalıştırıldı. Denizaltı beş on saniye sonra suyun üstünde olacaktı. Ve torpiller de muhakkak ki hedefini bulacaktı.

Hayret!.. Denizaltı yerinden dahi kıpırdamıyordu. Mürettebat şaşkına dönmüştü.

Komutanın:

— Yedek tulumbaları çalıştırın.

Dediği duyuldu. Yedek tulumbalar derhal çalıştırıldı. Bu sefer hayretleri büsbütün çoğaldı!..

Denizaltı B—I yine yerinden kıpırdamadı. Herkes endişe etmeye başlamıştı. Bütün tulumbalar muayene edildi; Hepsi çalışıyordu. Şu halde neden denizaltı suyunu tahli ye etmiyordu?

Herkes susmuş, endişeli nazarlar Komutana çevrilmişti! Ne yapıla bilirdi? Yoksa, torpilleri atmadan gerimi döneceklerdi? İşte bütün bu sualler, şimşek gibi zihinlerden geçivermişti.

Amerikan tayyare gemileri büyük bir felâketten kurtuluyordu. Kendileri için yine, yeni bir gün doğacak ve sabah olacaktı.

Bütün bu olan bitenlerden habersiz Amerikalı askerler gülüp eğleniyorlardı.

Denizaltı komutanının sesi tekrar duyuldu:

— Makineleri çalıştırın, Tornistan...

Artık geri döneceklerdi, başka da yapılacak bir iş kalmamıştı...

Bu seferde, çok tuhaf bir hâdise oldu! Denizaltı yerinden bile kıpırdamadı... Sanki olduğu yere çivilenip kalmıştı.

Mürettebatın endişeleri büsbütün çoğaldı!. Herkes canla başla çalışıyor; makineler, tulumbalar, sistemler tekrar tekrar kontrol ediliyor, her çareye büyük bir ümitle baş vurulup tecrübe ediliyordu.

Ne hazindir ki netice ayni idi hiç bir şey değişmiyordu.

Artık herkesi korku, ölüm korkusu sarmıştı!.. Binlerce ton suyun altında, 90 metre derinlikte; çelik bir tabut içinde idiler...

Acaba, bir daha suyun üstüne çıkıp güneşi göremiyecekler ve sevdiklerine kavuşamıyacaklar mı idi?. Kısa bir zaman sonra B—I in havası azalacak ve bitecekti. İşte o zaman, evet malum ve feci akıbet, nihayet gelecekti. Bütün bu düşünceler hepsinin moralini bozmuş ve her kafadan bir ses çıkmaya başlamıştı. Kimse, kimsenin dediğini anlamıyor, sadece boğuk bir uğultu, çelik duvarlara aksediyordu.

Korku ve dehşetten hepsinin gözleri büyümüş, dudakları kurumuştu... İri ter taneleri şakaklarından dökülüyor, sıkıntılarından bunalıyor ve boğuluyor gibi oluyorlardı. Kimisi üstlerindeki elbiselerini çıkarıyor, kimisi de; yırtıp atıyordu...

Heyecan ve korku artık son had dini bulmuştu!..

Denizaltı komutanının sesi; Karanlık bir ormanda çınlayan bir kurt haykırmasını andırıyordu:

— Arkadaşlar!...

Bütün sesler bir anda kesilmişti.

— Maalesef bütün gayret ve uğraşmalarımız boşuna gitmiştir.

Görüyorsunuz; saatlerce çalıştık, didindik fakat, netice; Bizi bu acı felâketten, kurtarmaktan çok uzaktır. Büyük bir teessürle şunu size söylemek mecburiyetindeyim ki; Artık kurtuluş ümidimiz kalmamıştır!...

Su üstü irtibat şamandırasını atıp yardım isteyemeyiz. Düşman tepe mizde duruyor.

Düşmanımızın bu şekilde, avuçları içine düşüp, bombalarına hedef olmaktansa; Feci akibetimizi kendimiz değiştirip, ölmeyi tercih edelim...

Mukadderat bizi düşmanlarımızın ayakları dibinde harekâtsız bırakı.

Celladımız hasımlarımızın namert su bombaları olmayacaktır... Bu şekilde ölmek bir Japona asla yakışmaz.

B—I. in komutanının sert ve dik sesi tekrar duyuldu.

(Devamı 9. cu sayfada)

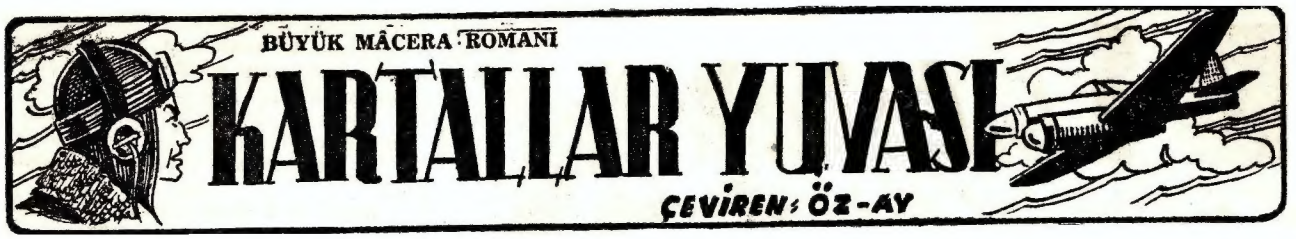

Alanda geçen dört saati temizlen mek ve biraz dinlenmekle geçirdiler.

Evvelce de kararlaştırıldığı gibi dönüşte Wiretski Bielak la Grey'in uçağında yer almış bulunuyordu. Filo'yu Varşovaya kadar idare etmek vazifesi Wretski'ye verilmişti. Grey'de filonun sağ kanadındaki, Wiretski nin yerine geçti. Talebelerinin bu mu vaffakiyetli uçuşunu gördükçe Grey'in göğsü iftiharla kabarıyor du.

— Ah havacılık, dedi. Ne kudrettir şu!..

Varşova kalın bir sis tabakasının arasından görünmeye başlamıştı. Wiretski bir işaret fişeği atarak âni bir dalış yaptı. Grey diğer uçakların hareketlerini tetkike koyuldu.

— Bravo!.. çocuklara, diyordu. Bi risi dahi bir iki metrelik bir hata yap mıyor...

Filo, büyük bir azamet ve intizam içinde alana inmeye muvaffak oldu. Ayni zamanda toprağa değerek meydanın ortasında düz bir sıra halinde duruverdiler.

Yakın hangarlardan bir çok, me şin ceketli usta koşup gelmişti. Biri yanındakine:

— Nesil?.. Ben demedim mi?.. di yordu. Filoyu idare eden Greymiş

Wiretsi kıpkırmızı kesildi Grey:

— Hıyır! bilemediniz, dedi. Ben de ğildim idare eden talebem Stefan Wiretski'nin elindeydi.

— Sahimi?.. Şaşılacak şey doğrusu...

Grey, Stefan'ın sırtını okşayarak:

— Evet, dedi. Hakikaten çok muvaffak oldun.

Saat beşte buluşmak üzere alandan ayrıldılar. Grey çocuklardan bir kısmını, şehri dolaşmaya göndermiş, kendi de sivil hava alanına gitmişti. Bir hangarın önünden geçerken gözüne üç motörlü yeni bir Fokker uçağı çarptı. İki makinist makineleri temizlemekle meşguldüler. Yanlarına yaklaşarak bir zaman onları seyretti. Henüz ayrılmamıştı ki arkadan ince bir sesin kendisini çağırmakta oldu ğunu duydu. Ses

— Mösyö Grey, diyordu. Yeni hava meydanımızı ziyaret etmek istermisiniz?

— Zahmet olmazsa!.

— Rica ederim, Sizin gibi kıymetli bir havacıya hzmet etmek şereftir. Adım Diemek'tir. Talebelerinizden Kramer'in amcasıyım.

— Yaa... Çok güzel. Biraz evvelki iniş hareketimizi takibettiniz o halde

— Şu yedi uçak sizin talebeleri nizin miydi?..

—Tabii.

— Kramer de uçak idare ediyor muydu?..

— Evet!..

— Sizi tekrar tekrar tebrik ederim bay Grey. İyi bir öğretmen olduğunuzu bilirdim amma iki ayda pilot yetiştrebleceğiniz hiç aklıma gelmemişti.

YOLA DEVAM

Hava alanında geçirdikleri saatler pek eğlenceli olmuştu. Fakat meteoroloji istasyonunun verdiği haberler pekte güzel değildi. Büyük bir fırtınanın yaklaşmakta olduğu bildiri liyor ve Grey'e yola çıkmaması tavsiye ediliyordu. Fakat Grey her zamanki, azim dolu ifadesiyle

— Fırtına beni yolumdan alako yamaz, dedi. Gideceğim .

— Peki, ya çocuklar?..

— Onlar Polonya'nın en iyi pilotları olarak yetişecekler. Beraber gideceğiz.

— Nasıl bilirseniz öyle yapın!..

— Yoo sinirlenmeyin müdür bey. Bu ihtarlarınızın bize çok faydası do kunacak. Fakat biz yine gideceğiz. Çocuklar ileride nasıl olsa bir fırtınayla karşılaşacaklardır. Bunu ilk olarak benimle beraber geçirseler iyi olmaz mı?

Filo harekete geçti. Grey, Zakches ki'yle beraber ileride gidiyor filoyu fırtına bölgesine doğru sürüyordu.

Bir müddet sonra, gökyüzü kapan dı; ufukta siyah bulutlar belirmeye başladı.

Esmer bulutların arasından geçerken Grey'in uçağı bir hava boşluğuna rastlıyarak birden aşağı kaydı. Ve bir müddet sonra muvazenesini temin edebildi. Etraflarını çeviren bulutların arasında sayısız şimşekler parıldayıp sönüyordu. Bu hırçın havada manivelayı zaptetmek mümkün olmuyordu adeta.. Çocukların sinirleri gerilmiş; korku zihinlerini kaplamıştı. Nihayet koyu renk kısmen da ğıldı. Etrafa tatlı bir mavilik yayılmaya başladı. Rüzgâr kesildi.

Cracovie uzaktan hafif hafif belir meye başlamıştı. Uçaklar alçaldılar; iniş nizamına geçtiler ve bir müddet sonra ayni intizamla Lwow alanına iniverdiler.

Geceyi Radlitch'lerin evinde geçirdikten sonra sabahleyin şafakla beraber tekrar Zalezya'ya doğru yola çıktılar.

MALICHESKİNİN TELAŞI

Malicheski o sabah da hergünkü gibi erkenden kalkmış ve kahvaltısını ettikten sonra atına atlayarak tarlasına doğru yol almıştı.

Etrafına bakınırken ileride bir kay naşma gözüne ilişti. Halk toplanmış, birbirlerine ileride, ufukta bir noktayı işaret ediyordu.

Telâşla yanlarına yaklaşarak sordu:

— Ne var orada?

Köylülerden biri uzakta bir nok tayı işaret ederek:

— Bir sürü tayyare, diye cevap verdi.

Hakikaten ufukta yedi uçak belirmişti. Birkaç dakika içinde şatonun üstlerine geldiler. O kadar alçalmışlardı ki, bahçedeki ağaçların uçlarına çarpacaklardı âdeta. Tam bu sırada motör gürültüsü kesilip uçaklar birer birer iniş manevralarına başlayınca bir köylü:

— Yetişin!. diye haykırdı. Düşüyorlar!..

— Yok canım!. Düşerler mi hiç yere iniyorlar.

Filo güzel bir manevrayla ala na inmişti. Meydana ilk çıkan Bolek oldu. Onun arkasından da Kazik görüldü.

Mösyö Malichenski daha fazla dayanamadı. Atından inerek oğluna doğru koştu ve boynuna sarıldı. İlk nazarda düşüncelerinde ne kadar yanılmış olduğunu anlamıştı. Havai ve haylâz bir çocukla karşılaşacağını umarken oğlunu böyle gelişmiş, ağırlaşmış, ve nazikleşmiş görünce hayretler içinde kaldı.

(Arkası var)

80 GÜNDE DÜNYA GEZİSİ

ŞİMDİYE KADAR ONU OYALAMAĞA ÇALIŞIYORDUM. ARTIK ONUNLA BİRLİĞİM!

YANİ. EFENDİMİN HIRSIZ OLHADIĞINI NİHAYET ANLADIN HA?

HAYIR. BENCE O BİR BANKA HIRSIZIDIR. BENİM MAKSADIM İNGİLİZ TOPRAĞINDA OLDUKÇA ONU ORADA TUTABİLMEKTİ. ONUN İÇİN ELİMDEN GELENİ YAPTIM. BOMBAYDA O RAHİPLERİ KARŞINIZA ÇIKARTTIM, HONGKONG'TA SENİ SIZDIRTTIM. ONA VAPURU KAÇIRTTIM!.

AMA ŞİMDİKİ VAZİYETE BAKILIRSA MR FOGG GERİSİN GERİYE İNGİLTEREYE DÖNÜYOR. BENİM DE İSTEDİĞİM BU. BIRAKALIM GİTSİN!.

ARTIK DOST MUYUZ?

HAYIR, SADECE BERABERİZ. BİZE HAİNLİK ETTİĞİNİ GÖRÜRSEM BOYNUNU KOPARIRIM!..

ŞİMDİ DE HİÇ VAKİT KAYBETMEDEN SAN FRANSİSKO'YA (AMERİKA) GELMİŞLERDİ. NE BİR GÜN KAZANMIŞ NE DE BİR GÜN KAYBETMİŞLERDİ. AYNI GÜNÜN AKŞAMI NEW YORK'A GİDEN BİR TRENDE İDİLER...

ÇOK EVVELDEN NEW YORK İLE SAN FRANSİSKO ARASI ALTI AY SÜRERMİŞ DİYE DUYDUM.

HALBUKİ BİZ YEDİ GÜN SONRA ORADAYIZ. SONRA İNGİLTERENİN LİVERPOL ŞEHRİNE GİDEN BİR GEMİYE BİNECEĞİZ.

TİREN DAĞLIK ARAZİDEN SAATTE 30 KİLOMETRE GİBİ YAVAŞ BİR HIZLA GİDİYORDU. HATTA ARADA MR FOGG'UN BİLE HESABA KATMADIĞI BİR İKİ DURAK DAHA YAPTILAR BİR SEFERİNDE. ON BİNE YAKIN BUFALO DENEN HAYVAN SÜRÜLERİ TİRENİN ÖNÜNDEN GEÇTİ....

ONUNCU HAYVAN KARŞI TARAFA GEÇTİĞİNDE AKŞAM OLMUŞTU. POSPORTU BU HAYVANLARIN İSİMLERİNİ YANLIŞ BİLMEKLE BERABER FENA HALDE KIZMIŞTI...

NE BİÇİM MEMLEKET YARABBİM. BİR SIĞIR SÜRÜSÜ TRENİ DURDURMAYA MUVAFFAK OLUYOR!.

ARKASI VAR

IVANO KARA ŞÖVALYE

TAM O ESNADA HALKI YARARAK BİR ADAM ORTAYA ÇIKIYOR...

BU BİR ALÇAKLIKTIR!..

İVANO!..

ŞÖR KANUNLARI BİLİR. ONU DEDİĞİ MUHAKKAK OLMALIDIR!. BİR ŞİKÂYETİNİZ VARSA BUNU BİLEĞİNİZİN KUVVETİYLE İSBAT EDİN!

ÇOK GÜZEL!.. GUILBERT SANA HAKETTİĞİN DERSİ VERECEK!..

BİR KAÇ GÜN SONRA DÖVÜŞ MEYDANINDA İKİ ASKER KARŞILAŞIYOR. GUILBERTİN ELİNDE BİR DE TOPUZ VARDI...

TOPUZLA İVANOYU HAYLİ HIRPALAMIŞTI...

NİHAYET TOPUZ ZİNCİRİNİN BALTAYA SARILMASIYLA İVANO..

..RAKİBİNİ AŞAĞIYA ALDI. KUVVETLER ŞİMDİ DENKTİ...

İKİSİ DE MÜCADELEYE BİRANDA SON VERMEK İÇİN BÜYÜK GAYRET SARFEDİYORLARDI.

NEFESLERİ ZAMAN ZAMAN KESİLİYORDU...

NİHAYET İVONO RAKİBİNE MÜTHİŞ BİR DARBE İNDİREREK SARSTI..

BUNUN ÜZERİNE ÖLÜM DARBESİNİ İNDİREREK DÖVÜŞÜ BİTİRMİŞTİ...

DÖVÜŞÜ SEYREDEN PRENSİN GÖZÜ BİR YERE TAKILMIŞTI...

BU BAYRAKLAR BU ATLILAR!.. KARDEŞİM DÖNÜYOR!.. FELAKET!

YÜCE KRALIMIZ ARSLAN YÜREKLİ RİŞAR!..

İVANO VE ONUN FEDAKÂR ARKADAŞLARININ TOPLADIĞI PARA İLE MEMLEKETİNE DÖNEN RİŞAR HAİNLERİ CEZALANDIRMAKLA İŞE BAŞLADI...

UÇAN DAİRELERİN ESRARI

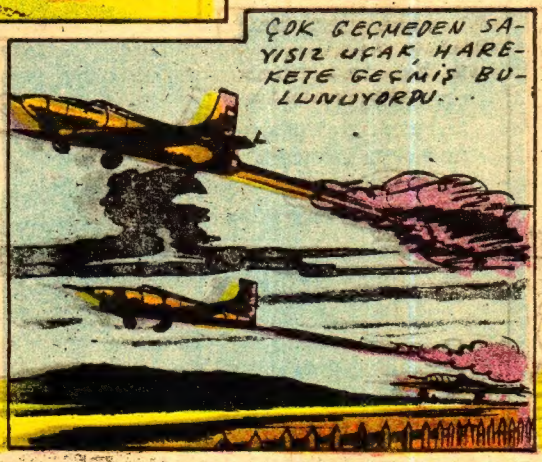

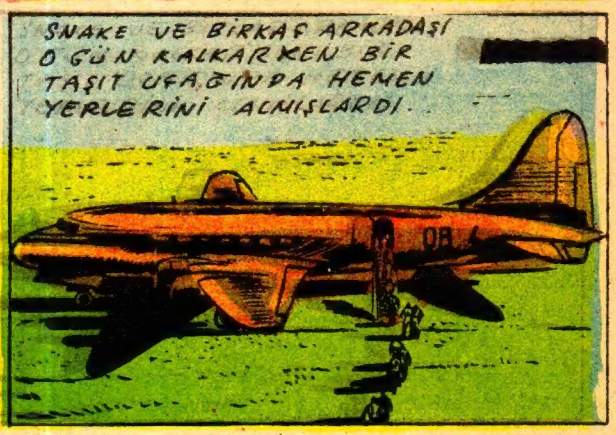

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

Burguyu polis hafiyesinin gözlerine hararetini duyacağı kadar yaklaştırmıştı. Yüzünün iki santimetre kadar yakınında duran bu kıpkırmızı uzun demir karşısında Mehmet Rızanın gözleri büyüdü.

Cingöz:

— Razı ol! diye bağırmıştı.

Hristo Mehmet Rızaya sordu:

— Razı mısın?

Polis hafiyesi hiç sesini çıkarmadı ve başını önüne eğerek tasdik etti. O zaman, Hristo yanındaki adama işaret ederek:

— Çöz şunun kllarını.. dedi.

SON DAKİKALAR

Herif Mehmet Rızanın kollarını çözerken Hristo da arka cebinden bir bıçak çıkarmış, onun başucunda duruyor:

— Bir münasebetsizlik edersen saplarım ha! diyordu.

Kolları serbestkalan Mehmet Rıza cebinden bir kartvizit ve bir de kalem çıkardı.

Hristo onun üstüne eğilmiş:

— Yaz! diyordu, ne söylersem harfi harfine yazacaksın.

Mehmet Rıza mırıldandı:

— Söyle!

— Yaz bakalım: "Bu kartı size getiren şoföre Hristonun kızkardeşini teslim ediniz. Böyle lâzım geliyor. Şoför benim adamımdır. Takibata lüzum yoktur. Yarım saat sonra ben kızı kendi elimle size getireceğim. Şimdilik Hristoyu da, adamlarını da takip etmeyiniz. Vaziyett başkadır. Gelince anlatırım."

Mehmet Rıza, Hristonun söylediklerini kartvizite yazdıktan sonra imzasını attı. Hristo kartı alıp cebine koyduktan sonra, adamıyla beraber, Mehmet Rızanın kollarını tekrar bağlamıştı.

Sonra ikisi de merdivenlerden çıkarak gene gözden kayboldular. Cingöz bağırdı:

— Soğukkanlılığımı kaybetmeğe başladım, Rıza! Boğulacağım.. Bu canavarı ayağımın altına alamadığım için hırsımdan boğulacağım!.

Arsen Lüpen, o âna kadar Türkçe geçen konuşmalardan meseleyi anlamadığı için ne olduğunu sormuştu. Cingöz anlattı:

Fransız:

— Alçak! Alçak! diye bağırmıştı. Ben bu herifi Montekarloda bir otomobilin içinde ilk gördüğüm gün ne canavar olduğunu anlamıştım. Yanında bir de şıllık vardı. Kivelli'ye âşık olduğu halde fahişelerle yaşamaktan da vazgeçmiyordu.

Bununla beraber, Arsen Lüpen gene hayret etmişe benzemiyordu.

Cingöz sordu:

— Sizde hiç hayret etmek âdeti yok mudur, Mösyö Lüpen?

Arsen Lüpen hafifçe omuzlarını kaldırarak:

— Hayret mi? dedi, fakat bu duygumuz, izah edemediğimiz vaziyetler karşısında doğmaz mı? Bu - rada her şeyin sebeplerini...

Merdivenin üstünde genebir gürültü olmuştu.

Kapak açıldı.

Bu sefer Hristo, tek başına, muzaffer bir tavırla merdivenlerden inmiş, havagazı ocağının başına giderek ellerini uğuşturuyordu:

— Her şey tamam!. dedi, Mehmte Rızanın kartı üzerine kızkardeşimin serbest bırakılacağından eminim. Ben de, adamlarımla beraber, apartımanın altındaki gizli geçitten arka sokağa kapağı atacağım. Yakalıyabilene aşkolsun. Sizlere gelince, son dakikalarınızı yaşıyorsunuz. İşte şimdi havağazı musluğunu açacağım. Burada nefes alacak hiç bir delik yoktur. On dakika, bir çeyrek sonra leşleriniz yere serilecek.

İlkönce Mehmet Rızaya dönerek:

— Canın cehenneme! dedi.

Sonra Cingöze döndü:

— Senin de canın cehenneme!.

Arsen Lüpene de bakarak, Fransızca:

— Senin de canın cehenneme!. dedi.

Ve havagazını açtı. Hafif bir ıslık sesi duyuluyordu. Hristo, burnunu ocağa yaklaştırarak, gazın çıktığına emin olduktan sonra üçünün de yüzlerine birer kere daha baktı ve çirkin bir kahkaha salıvererek merdivenlerden hızla çıktı.

Havayı keskin bir havagazı kokusu doldurmaya başlamıştı.

— 22 —

ÖLÜM KARŞISINDA

Havagazı kosusu gittikçe ağırlaşıyordu.

Mehmet Rıza, doğrulmuş, başını yukarı kaldırmış, ölüm tehlikesinin yaklaşması nisbetinde büyüyen gözleriyle havagazı ocağına, Arsen Lüpene ve Cingöz Recaiye bakıyordu. Gözüne ilişen herşeyi son defa gören insanların bakışlarındaki hayret ve sonsuz teessür onun bütün yüzünü kaplamıştı.

Arsen Lüpende hiç bir değişiklik yoktu. Oraya geldi gelali ne kadar sakin görünmüşse gene o halde idi: Bu yeraltı mahzeninin havasını göze görünmez gaz halinde dolduran ölümü âdeta yıllardan beri özlüyor, bekliyormuş gibi sevinçle karşılıyor, tasasız bakışlarla gülümsüyordu.

Cingöz Recainin gözleri, tavanı duvarları, yeri delmek istiyormuş gibi bir burgu sivriliği ile dört yanına bakıyor, bir kurtuluş yolu arıyor, fakat ümidi kesildikçe kapanıyor, sonra yeni bir cesaret ve ümitle açılıyordu:

— Hay Allah belâsını versin! diye bağırdı, şaka değil be... Gidiyoruz gürültüye.. Hava ağırlaşıyor... Boğulacağız, muhakkak... Zehirlenerek öleceğiz.. Şimdiden kafamda bir sersemlik hissediyorum... Hay Allah belâsını versin!.. Esrar çekmiş gibiyim... Birkaç dakika sonra kendimizi kaybedeceğiz... Tü!.. Bundan sonra yıllarca kara toprakta yatacağız, hiç bir şeyden haberimiz olmıyacak... Göz çukurlarımıza toprak, ağzımıza böcek dolacak!..

Mehmet Rıza dinledi:

— Sus! dedi, gözümün önüne getirme!

Cingöz Recai, ölürken bile istihza mizacını kaybetmiyerek şakrak kahkahalarından, birini daha atmıştı:

— Rıza! dedi, öteki dünyada da peşimden koşacak mısın?

— Sus! Alayın sırası mı? Nefesim tıkanıyor, oynak yerim uyuşuyor, kanımda kurşun gibi ağır maddeler dolaşıyor, boğuluyorum.

Cingöz Recai Arsen Lüpene bakarak, Fransızca dedi ki:

— Fakat, mösyö Arsen Lüpen sizi son defa tebrik etmeme müsaadenizi dilerim. Cidden mükemmelsiniz!

Bu ne soğukkanlılık?.. Yüzünüz bakışlarınız, hareketleriniz hiç değişmedi. Yaşamakla ölüm arasında hiç ibr fark görmüyor musunuz ? Sizce toprağın altında bulunmakla üstünde olmak tamamile bir midir? Hiç olmazsa felsefenizi söylevin de anlıyalım.

Arsen Lüpen adeta neş'eli bir sesle cevap verdi:

— Ölmiyeceğimize eminim, dedi.

— Emin misiniz? Fakat ölüyoruz işte, azizim. Kımıldamaya muktedir değiliz. Herif havagazı musluğunu açtı. Gaz kokusunu duymuyor musunuz?

— Musluğu kapatırız.

— Kapatır mıyız?

— Öyle ya.

— Nasıl kapatırız?

— Gayet basit: Şöyle kapatırız!

Cingözle Mehmed Rıza, çıldırdığına hükmederek Fransıza bakıyordu. Arsen Lüpen, birdenbire üstüne serili pardesüyü fırlatıp etti ve ayağa kalktı. Elleri de, ayakları da serbestti. Yalnız dirseklerine ve ayaklarına bağlı birtakım ipler sarkıyordu.

Mehmed Rıza bir sevinç haykırışı kopartı:

— Kurtulduk! Diye bağırdı.

Arsen Lüpen koşmuş, hemen havagazı musluğunu kapamıştı.

Ellerini arkasına koyarak Mehmed Rızaya da, Cingöze de birer kere baktıktan sonra:

— İşte bu kadar! Dedi. Bütün soğukkanlılığımın bu neticeye emin oluşumdan ileri geldiğini anladınız, değil mi? Şimdi sizin iplerinizi de çözeceğim!

Mehmed Rıza bağırdı:

— Aman çabuk!

(Arkası gelecek)

B. I in ESRARI

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

— Yaşasın batmayan güneş...

Bunu bütün mürettebat tekrar etti.

Yaşasın batmayan güneş...

Komutan sözlerine şöyle devam etti:

— Bu vaziyette her Japon için yapılacak bir tek şey vardır. Harakiri..

Bütün mürettebat aynı sözü tekrar etti;

Harakiri... Harakiri..

Herkez soğuk kanlılığını toplamış, bıçaklar çekilmiş, işaret bekliyordu

Komutan:

— Yaşasın batmayan güneş..

Bir anda ve bir ses halinde "Yaşasın batmayan güneş" sedası korkunç yankılar yaparak çelik duvarlarda titreşip kayboldu...

Mürettebat son vazifesini yapmıştı. Ortalığı derin bir sessizlik kapladı.

Komutan bu son vak'ayıda, şimdiye kadar olan bütün hâdiseler gibi kaydetti.

B—I. de Oksijen azalmaya başlamıştı; Nefes güçlükle alınıyordu. Artık sıra kendisine gelmişti!.. Vazifesini o da diğerleri gibi yaptı!.. Olduğu yere yıkılıp kaldı...

Elinden düşen kalem tok sesler çıkararak yuvarlandı... Artık o da yazmaz olmuştu..

İşte binlerce insan garip bir tesadüf eseri kurtuluyordu...

Amerikan tayyare gemileri sabahın erken saatlerinde orasını terk edip gittiler.

Çelik bir tabut haline gelen denizaltı, akşam üzerine doğru "Tulumbalar tamamiyle hava dolu olduğu için" Birden bire kurşun gibi suyun üstüne çıktı.

Talihsiz B—I. günlerce o şekilde kaldı.

Leyte körfezinde gezen Japon deniz filosuna mensup bir devriye kolu, su üstünde "Şamandıraya benzeyen" büyük bir cismin durduğunu gördüler. Yanına yaklaştıkları zaman şamandıraya benzettikleri cismin, kendi denizaltıları B—I. olduğunu hayretle gördüler!..

Denizaltının kapaklarını açıp içine girdikleri zaman; feci bir manzara ile karşılaştılar.

B—I. in komutanının, son dakikaya kadar bütün vak'ayı yazmış olduğunu, seyir defterini okudukları zaman, hâdiseyi öğrendiler.

Fakat, karanlık kalan bir nokta kalıyordu. Su üstüne çıkamıyan denizaltı, nasıl olduda kendiliğinden su üstüne çıkabildi?..

İşte bu muamma halinde idi. Japon bahriyesi; B—I. in esrarını çözmek üzere bir heyet gönderdi. Araştırmalara durmadan devam ediliyordu.

B—I. in başına gelen hâdisenin tam senesiydi.

Tecrübe ve incelemelerine devam eden heyet; B—I. in esrarını işt o gün çözmüştü.

İki küçük adanın meydana getirdiği bu boğazda; Her sene ekim ayının 20 sinde ters iki su ceryanı husule geldiği ve 24 saat süren akıntı, Formoza'ya doğru yerini değiştirdiği tesbit edildi.

Bir sene evvel, su üstüne çıkan denizaltı B—I.; torpillerini atmak için, tam yukarı çıkacağı sırada; Bu ters su ceryanlarına tesadüf etmiş ve büyük bir tazyik B—I. in su üstüne çıkamsına, hareket etmesien mani olmuştur.

24 saat sonra su ceryanları yerini değiştirince:

Denizaltı, tazyikten kurtulmuş ve kendiliğinden su üstüne çıkmıştır. Şayet; mürettebat 6 saat daha beklemiş olsaydı, kurtulacakları muhakkaktı.

Tetkik heyetinin Japon bahriyesine vermiş olduğu rapor bu mealde idi.

B—I. in esrarı da çözülmüş oldu.

Rauf ŞENEMRE

Bir kış günüydü, dondurucu bir rügâr (B...) şehrinin kenar mahallelerini haşin elleriyle hırpaladıktan sonra, ıslıklar çalarak nehire doğru akıp gidiyordu.

Hava kararmış, bacası tüten tek tük evlerin, ışıkları da yanmağa başlamıştı.

Mahalle; uslu bir çocuk sessizliği içinde, rüzgârın, sokak başlarında dönerek şaklattığı, huysuz kırbacının sesini dinliyordu.

Halûk, paltosunun yakasını kaldırmış, elleri cebinde, hızlı adımlarla evine doğru gidiyordu.

Şapkasını önüne eğmiş olduğu için, yüzü iyice görünmüyordu.

Mahallede, herkes kendisine şüphe dolu gözlerle bakar, o, evinin merdivenlerinden inerken, tecessüsle uzanan başlar, pencerelerden sarkardı.

Kimse ile konuşmaz, yalnız ev sahibi Bayan Medihayı, aybaşlarında kirayı verirken selâmlardı.

Daima düşünceli ve dalgın bakışları, daha genç olmasına rağmen şakaklarındaki kırlaşmış saçları ile komşularının merakını tahrik ederdi. Hiç bir arkadaşı da yoktu.

Kimdi? Nereden gelmişti? Bunu bilen yoktu.

Bir gün, kahvede otururken, tuhaf bir tesadüf eseri, hemşehrisi olan Nihatla tanıştı. Bu hemşehrilik ikisini de birbirineyaklaştırmıştı.

Bahar gelmiş, havalar ısınmaya başlamıştı. İki arkadaş nehrin kenarındaki Rahminin bahçeli kahvesine gitmiş, konuşuyorlardı. Nihat av meraklısı olduğu için, konuşmaları da av mevzuuna çevrilmişti.

Halûk, âni bir öfkeyle yumruğunu masaya vurdu:

— Yeter, yeter, kes artık...

Şaşkına dönen Nihat:

— Ne oluyorsun Halûk, hasta mısın?, dedi.

Halûk'un sararan yüzü ile, garip bir ifade alan çehresi; büyük bir ıstırabın kâbusu altında eriyordu.

Titreyen dudaklarında, acı bir tebessüm belirdi. Şiddetle çarpan kalbini, eli ile bastırap, derin bir nefes aldı..

Hâlâ, hayret ve endişe ile arkadaşını seyreden Nihat, tekrar soru:

— Halûk, kardeşim; ne oldu sana böyle birdenbire?

Halûk, zaptedemediği gözyaşlarını mendiliyle sildikten sonra:

— Mademki merak ettin, dinle öyleyse Nihat.

Bundan tam 8 sene evveldi; o zaman (E...) de oturuyordum. Bay Semih Tunaboylu ileyakın bir dostluğumuz vardı. Bay Tunaboylu benim gibi av meraklısı olduğu için sık sık av partisi kurar, civardaki ormanlarda avlanırdık.

Bir gün, yine avlanmak üzere hazırlığa başladık. Fakat, bu sefer av partisine Bay Tunaboylu'nun kızı Suzan Tunaboylu da katılacaktı.

Bay Tunaboylu kızının gelmesini istemiyor, itiraz ediyordu. "Yavrum bu av partisi, senin için yorucu ve tehlikeli olabilir.,, Fakat Bay Tunaboylu kızına söz dinletemedi. İstemiyerek kabule mecbur oldu.

Usta bir avcı olduğumiçin, Suzan benim nezaretim altında avlanacaktı.

Avlanma yerine gelmiştik, tazılar etrafa dağılmış, havlaşarak koşuyorlardı. Kısa bir müddet sonra, önlerine bir ceylân katmış oldukları halde, bayırdan aşağı geliyorlardı. Hemen hilâl vaziyetindeki yerlerimizi aldık.

Ceylân koşarak gelip ateş çenberimizin içine girmişti. Orası karışmış, ateş başlamıştı.

Suzan tüfeğini doğrultmuş nişan alıyordu. Ben de, elimde tüfeğim olduğu halde, kendisinin harekâtını takip ediyordum. Yanlış bir atış yapacağını anlamış, ve ateş etmesine mâni olmak için, elimi tüfeğine uzatırken, durun ateş etmeyin diye haykırmıştım. Geç kalmıştım. Suzan da tetiği çekmişti.

Ceylân sıçrayarak kaçmış, karşıda duran Bay Tunaboylu bir feryat koparарak yere yıkılmıştı.

Hemen koşuştuk. Heyhat! Bay Tunaboylu yerde cansız olarak sırt üstü yatıyordu. Saçmalar göğsünü parçalamıştı.

Suzan, bu feci manzarayı görünce, bir çığlık atarak bayılmıştı..

Suzan derin bir vicdan azabı içinde kıvranıyordu.

Nahif vücudu, yatağının içinde, günden güne eriyip soluyordu.

Suzanın bu kadar ıstırap çekmesine tahammül edemezdim.

Kendisine; "Suzan, bu kaza benim tüfeğimin kurşunlariyle oldu. Ne yazık ki, babanızın ölümüne ben sebeb oldum. Sizin kurşunlarınız boşa gitmişti,, dedim.

Yaşlı gözlerinde o ân yeni bir hayat ışığının parladığını gördüm.

Nihat, merakla arkadaşına sordu?

— Halûk, bu büyük yükü niçin üzerine aldın?

— Çünkü, Suzanın nahif omuzları bu ağır yüke tahammül edemezdi. Hayat mukavemeti azalır, belkide ölürdü. Onun yaşaması lâzımdı.

Rauf Şenemre

MANDRAKE

MARİNA RESSAYIN HALİNE BİR MANA VEREMİYORDU. MANDRAKE BİR EL İŞARETİYLE ONU ESKİ HALİNE SOKTU...

MARİNA SÖYLEDİKLERİNİ İŞİTİYOR VE SENİ GÖRÜYORDUM. AH SU MANDRAKE!..

NE YAPAYIM YARALI İDİN KAN KAYBEDECEKTİN!

MANDRAKE, UÇURUMDAN ATLADIĞINIZ ZAMANKİ HALİNİZ HALÂ GÖZÜMÜN ÖNÜNDE!.

YA O ATEŞ DUVARI İLE, KLAGANIN TOPAÇ GİBİ DÖNMESİ NASIL OLDU?.

HAYDİ KUZUM SÖYLEYİNİZ!.

BUNU SİZE SÖYLERSEM HİÇ BİR KIYMETİ KALMAZ. BU O KADAR BASİT Kİ!..

RAKOF NEDEN ÖYLE KOŞARAK GELİYOR?

UZAKTAN RAKOF GÖZÜKTÜ. YENİ OYUNLAR MI HAZIRLIYOR?..

ARTIK SİZİN BU HAREKETLERİNİZDEN BIKTIM. KLAGA MARİNAYI ÖLDÜREBİLİRDİ!..

DURUNUZ MANDRAKE!.

KIZIM SENİ HAYATTA BULDUĞUM İÇİN BAHTİYARIM.. BEN DELİ İMİŞİM BENİ AFFET

HAYRET ADAM DEĞİSTİ!.

BU BİR OYUN MU?

BÜTÜN BUNLARIN SEBEBİ SENSİN! SENİ KENDİ ELİMLE GEBERTECEĞİM!.

DUR!

RAKOFUN YUMRUKLAMASI İLE KLAGA MANDRAKENİN İPNOTİZMASINDAN KURTULDU.

DURUNUZ! O BENİ İKİ DEFA DÖVDÜ. ŞİMDİ SIRA BENDE!.

AL! BU BİRİNCİ DAYAĞIN CEZASI!..

-ARKASI VAR-

BAYTEKİN

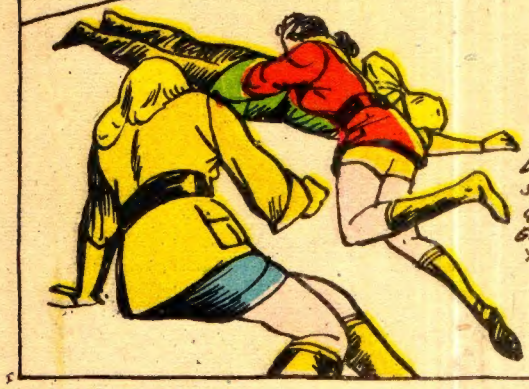

BU SIRADA UMULMADIK BİR TESADÜFLE ÇİNİN AYAĞI KAYARAK YERE DÜŞTÜ.

YERE DÜŞERKEN SİLAHINI KAYBETMİŞTİR. DALE BAYTEKİNİN BELİNDEN SİLAHINI ALIR.

Çİ UZAKLAŞMAKTAN BAŞKA ÇARE GÖREMEZ. YERDE YATAN DEVRİYELERDEN BİR TANESİNİN KAYAKLARINI ALARAK, AZ SONRA BEYAZLIKLAR ARASINDA KAYBOLUR..

BAYLI SONRA BAYTEKİN AYILARAK "NE OLDU DALE?,, DİYE SORAR. DALE ONU ÇİNİN BAYILTTIĞINI, SONRA DEVRİYELERİ ÖLDÜRDÜĞÜNÜ ANLATIR.

BAYTEKİN AYAĞA FIRLAR...

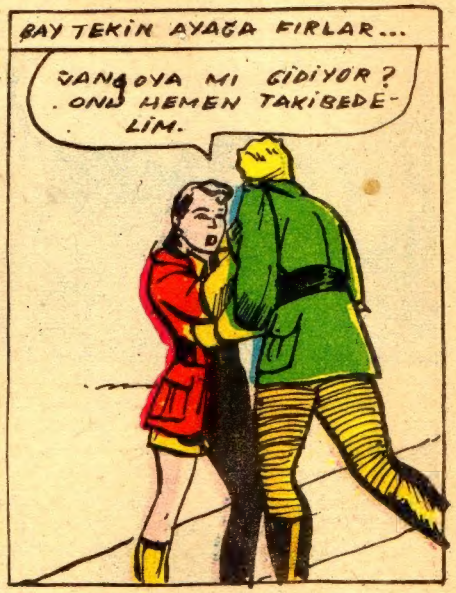

DALENİN YALVARMALARINI DİNLEMEYEN BAYTEKİN GERİ KALAN İKİ KAYAĞI DA ALARAK, ÇİNİN PEŞİNDEN GİTMEYE BAŞLAR...

BİR KAÇ SAAT SONRA Çİ, BİR DEVRİYE KULESİNE VARMIŞTI.

-ARKASI VAR-